

V Lyonu bylo zákazníků víc než holek, takže se dalo vybírat, a práce tak byla příjemnější. Když jsem zpovídala „štamgasty“, říkali mi, že prý skoro hned našli, co hledali. Pokud bylo zákazníků hodně a dařilo se je rychle uspokojit, tak nás zřejmě svoje služby nabízelo celkem dost. Příležitostná prostituce tudíž nebude ničím neobvyklým. Můj případ je výjimečný jedině v tom, že o své zkušenosti mluvím. Je to zkrátka dobře placená práce, kterou žena může provádět i v naprostém utajení a nepotřebuje žádnou, nebo jen minimální kvalifikaci.

Když jsem pak v Paříži dělala v „erotických“ masážních salonech nebo na pár peepshow, měla jsem příležitost si v prostoji mezi zákazníky popovídat s kolegyněmi. Potkala jsem tam tu nejrozmanitější plejádu holek včetně takových, jaké by kolektivní vědomí „v takové práci“ čekalo nejmíň. Do prvního masážního salonu jsem přišla z krajně levicového prostředí, kde se vždycky tvrdilo i věřilo, že holky, co se prodávají, jsou oběti – prostomyslné nebo zmanipulované, každopádně zahnané do kouta. V terénu je skutečnost jiná. Otevřela mi úchvatná černoška, jedna z nejkrásnějších holek, co jsem takhle zblízka viděla. Těžko takové stvoření litovat nebo se pro něj rmoutit. Potom jsem ji poznala blíž, byla trochu mladší než já, mnohem líp začleněná do společnosti, několik let už pracovala jako kosmetička, zasnoubila se s týpkem, kterého hrozně milovala, byla s ní legrace a měla geniální hudební vkus. Zdála se mi spolehlivá, pracovitá a odhodlaná. Oproti mně nebo holkám, které jsem znala, byla rozumná a v hlavě to měla srovnané. S mojí představou o prostitutkách neměla nic společného. Byla hodně žádaná, takže denně vydě-

lávala majlant a část bankovek si svědomitě dávala stranou. Současně se mnou tam nastoupila i drobná brunetka, která se zrovna po půl roce humanitární práce vrátila z Jugoslávie. Vystudovala obchodku, ale když si měla najít „normální práci“, najednou si nevěděla rady. Do salonu se dostala náhodou. Příteli tvrdila, že pracuje jako sekretářka v jednom obřím podniku. Neměla v plánu tohle dělat dlouhodobě. Spoustu času jsme prokecaly o tom, jak je tahle práce zvláštní, obě nás to fascinovalo.

Všechny holky, které jsem potkala, spojovalo – samozřejmě kromě nedostatku peněz – jedině to, že si nechávají pro sebe, co dělají. Ženská tajemství. Zamlčovaly to před přáteli, rodinou, partnery i manžely. Většina z nich to podle mě měla jako já: tuhle práci zkusila párkrát na omezenou dobu a pak se přesunula k něčemu úplně jinému.

Když lidem oznámíte, že jste pracovala jako šlapka, rádi se tváří nevěřicně, ale je to jako se znásilněním: bezbřehé pokrytectví. Kdyby se to dalo statisticky sečíst, žasli by, kolik holek už někdy prodalo sex cizím lidem. Byl by to pokrytecký úžas, protože v naší kultuře je hranice mezi běžným namlouváním a prostitutucí rozostřená a vskrytu si to všichni uvědomují.

Celý první rok se mi ta práce vážně líbila. Peníze totiž vynášela snáz než jiná, ale taky jsem díky ní mohla experimentovat pomalu se vším, co mě kdy zajímalo, vzrušovalo, šokovalo nebo fascinovalo, aniž bych o něčem pochybovala nebo zvažovala jakékoliv morální ohledy. Došlo i na věci, na které bych sama od sebe nepomyslela a nemuselo by se mi líbit, kdyby je po mně někdo chtěl v soukromí, ale bylo zajímavé si je jednou zkusit. Jak je má pozice